

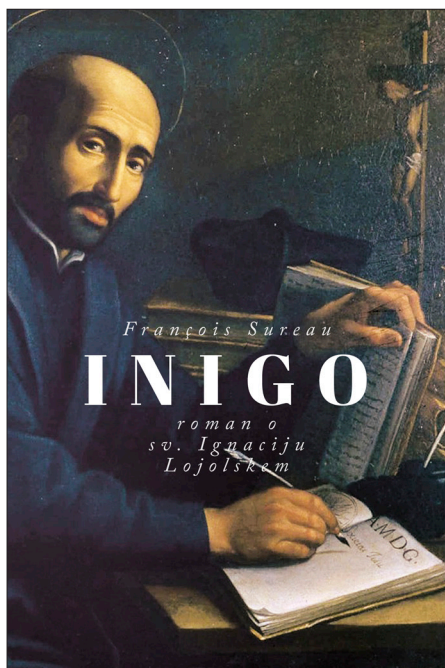

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

FRANÇOIS SUREAU: INIGO – ROMAN O SV. IGNACIJU LOJOLSKEM

Podatki o knjigi

- Naslov: Inigo
- Podnaslov: Roman o sv. Ignaciju Lojolskem
- Avtor: François Sureau
- Spremna beseda: dr. Damjan Ristič DJ
- Prevod: Tadeja Petrovčič Jerina
- Urednica: Jerica Jerman (Družina)
- Cena: 16,90 €
- Velikost: 140 mm × 210 mm
- Vezava: mehka
- Število strani: 128
- ISBN 978-961-04-0245-9 (Družina)
- ISBN 978-961-278-247-4 (Celjska Mohorjeva družba)
- Založnika: Založba Družina in Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2016

Kontakt

uredništvo

T 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Ne reformacija, ampak duhovna transformacija

Portret Ignacija Lojolskega, kot nam ga slika François Sureau, ni življenjepis ustanovitelja jezuitov, čeprav mu verno sledi. Ponuja nam poglobljen vpogled v ključne trenutke njegovega življenja, v njegovo spreobrnjenje – ne kot enkratno dejanje, temveč kot vsak trenutek znova sprejeto življenjsko odločitev.

»Dolgo sem sovražil Ignacija iz Lojole ...« so nenavadne besede, s katerimi nas avtor uvede v svoje sklepno razmišljanje o vzgibih, ki so ga vodili k pisanju tega nenavadnega Ignacijevga portreta. Sicer se tudi ta začne z obleganjem Pamplone, s topovsko kroglo, ki Ignaciju – Inigu zmečka nogo in v trenutku razblini njegove dotedanje »sanje o uspehu«. In vendar se avtor pri pisanju spretno ogiba zunanostim. V pripovedi se poglobimo v Ignacijevo intimno doživljanje bolj in manj viteških zmag in porazov. Zgodbe njegovega spreobrnjenja na beremo v značilno hagiografskem besednjaku, ampak nas že sam način pisanja opominja, da Ignacijevo spreobrnjenje ostaja aktualno, kot ostajajo enake temeljne življenjske dileme.

Mestoma dobesedno zvest *Romarjevi pripovedi* je zapis v prikazih protagonistovih doživljanj in razmišljanj popolna izmišljija, domneva, ugibanje. In vendar se zdi, da se kot tak dosti tesneje približa resnici.

Napeto branje, ki vas bo potegnilo in vam v novi luči pokazalo tudi trenutno najbolj prepoznavnega člana Ignacijeve Družbe Jezusove, papeža Frančiška!

O avtorju

François Sureau (1957) je francoski pisatelj in odvetnik, dejaven zlasti na področju uveljavljanja človekovih pravic, ter svetovalec v francoskem državnem svetu. Je član uredniškega odbora revije Figaro littéraire. Vodi tudi odvetniško mrežo Petra Klaverja, ki jo je ustanovil Ayyam Sureau, združenje, ki v Franciji pomaga prosilcem za azil.

Odlomki iz knjige

»Jezuiti misijonov niso nikoli razumeli kot fizične niti kulturne ekspanzije Cerkve kot institucije. Misijon je bil in je za jezuite, tako kot je bil za Ignacija, vedno oznanjevanje Kristusa kot resničnega in večnega kralja, ki se vsak čas in vedno po svojih učencih sklanja k ubogim. Misijon torej ni toliko stvar zunanjega popotovanja, temveč povabilo ljudem, da se podajo na romanje v lastno srce in se tam srečajo s Kristusom, resničnim Kraljem, ki ima za vsakega izmed nas na tem svetu pripravljeno lastno poslanstvo. Cerkev kot institucija se preobraža s tem, ko se preobražajo srca tistih, ki jo sestavljajo.«

(Iz spremne besede Damjana Rističa DJ)

»Ko se je tistega večera ulegel na tla svoje sobe, da bi molil z obrazom proti nebu, se je zbal, da se mu bodo povrnila stare misli, nekoristni hrušč, ki ga je moril dolge tedne. Nič od tega se ni zgodilo. Varovala ga je tista skrivnostna tišina, ki je spominjala na osebo. Ko je vstal in šel gledat zvezde, kot je to vselej rad počel, je čutil, da ga spremlja tišina, in ni se mu več zdelo, da moli, ampak da se molitev v njem pretaka, da izvira iz dela njega samega, ki ga prej ni poznal in ga sam tudi nikdar ne bi mogel odkriti, a mu je bil vendar neznansko domač. Obenem je tudi opazil, da nenehno joče, a tokrat brez grenkobe in brez žalosti, saj so solze brez napora daleč od njega odnašale vse, zaradi česar je dotlej trpel.

Tisto noč ni mogel zaspati. Ne on, temveč nekdo drug, a znotraj njega ga je učil brez besed, vodil brez usmerjanja. Spreminjal je pogled na vse. Pokazal mu je Boga večne sedanjosti, čigar ljubezen v ničemer ni odvisna od človeških grehov. Podelil mu je vpogled v skrite stvari in odrešenje, na začetku in na koncu. Razodel mu je dotlej nepoznanega Kristusa, ki je prijatelj vseh ljudi od stvarjenja sveta. Vsak trenutek na zemlji, vsak drobec časa je bil svetel odkrušek večnosti. Raj iz Prve Mojzesove knjige ni bil na začetku, ampak je začetek pričakoval; in njemu, Inigu, je bilo že odpuščeno. Bog ga je kot prijatelj in ne kot gospodar prosil za pomoč, prav zaradi tega nedoumljivega prijateljstva.

Ni se mogel odtegniti temu tihemu pogovoru. Celo tok molitve je prenehal. Ničesar več mu ni bilo prositi. Moč, ki ga je napolnjevala, je pomenila slovo od njegovih predstav. Ni bil več v tem svetu, obenem pa ga je razumel bolje kot kdaj koli.« (str. 112–113)